

Hồi 571

Vụ Hương chi chiến

Long Thành quân đoàn quả nhiên không hổ danh vang lừng Tái bắc, trong làn sương mờ buổi sớm đã dùng thế lôi đình vạn quân, xuất hiện từ bốn phương tám hướng, tựa như con lốc xoáy tập kích thẳng vào trận địa của Hoang nhân.

Nếu Hoang nhân không phải đã có chuẩn bị từ trước, thêm vào xa trận có sức phòng ngự cực mạnh, nhất định bọn họ đã bị vó ngựa của địch nhân đạp nát, một manh giáp cũng không còn, hiện tại tình thế đương nhiên là khác hẳn.

Quân chủ lực của địch nhân chia làm bốn đội, mỗi đội năm ngàn người, theo hai hướng Đông Tây ào xuống đồi cực kỳ hung mãnh, tựa như sóng dữ đánh vào bờ, khiến người ta phải kinh sợ.

Còn hai đội quân khác mỗi đội ba ngàn người lần lượt từ phía nam và phía bắc của vùng đất bằng ở giữa Khâu Lăng điên cuồng xông tới tấn công hai bên sườn trận địa của Hoang nhân.

Vương Trấn Ác chỉ huy toàn cục thần sắc lãnh tĩnh, không hề bị uy thế của địch nhân làm lay chuyển, lạnh lùng quan sát nắm vững tình hình hư thật mạnh yếu của địch nhân.

Hàng kỵ binh đầu tiên của phe địch từ hai mé đông tây xông tới chọt ngã lẫn ra, Hoang nhân cất tiếng reo hò chấn động đất trời, thì ra là đây Bán mã tác đã phát huy tác dụng.

Vị trí chằng dây đã được tính toán cẩn thận, vừa khéo nằm cách đáy dốc hai trượng, nhờ vào cây cỏ và sương mù che chắn, vốn là để khắc chế kỵ binh bất ngờ tấn công, địch nhân nghênh ngang không để ý thì lập tức trúng bẫy. Đám quân lính đi đầu người ngựa lẫn tòm xuống dốc, khiến cho địch nhân khí thế đang hùng hực lập tức rối loạn, chỗ hay nhất chính là làm cho địch nhân bị lỡ đà, phía trước tuy người ngựa lổn ngổn nhưng vẫn không có cách nào dừng lại được, phía sau thì đồng bọn không ngừng dồn tới, tình huống đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Vương Trấn Ác quát lớn: “Bày thuấn!”.

Quân cầm khiên chia làm ba hàng đứng trước xa trận và lỗ trống ở hai cánh, hàng đầu tiên ngồi bệt xuống đất, hàng thứ hai quỳ ngồi, hàng cuối cùng đứng thẳng người, toàn bộ

đều giơ cao khiên, tạo thành khiên trận kín kẽ không có chỗ hở, bảo hộ sáu hàng tiền thủ đứng phía sau.

Địch nhân vượt đồi tấn công đến trận thế đại loạn, sau khi ổn định hàng ngũ thì hai cánh kỵ binh hai bên như lốc xoáy ập tới, trong lúc này, chỉ có hai đội kỵ binh của địch nhân có đủ năng lực để chuyển bại thành thắng.

Cách bố trí xa trận này là do Vương Trấn Ác dụng tâm thiết kế, cố ý khiến cho địch nhân sinh ảo tưởng là vẫn còn cơ hội, không vì gặp phải thất bại mà thối lui, cứ như vậy, địch nhân sẽ sa lầy vào khổ chiến, là chiến lược làm tiêu hao phần lớn sức lực của địch nhân.

Thật ra hai kẻ hở ở hai cánh nam bắc vừa hư vừa thật, cũng là nơi tập trung binh lực mạnh nhất của Hoang nhân, không cần lực lượng hai bên, năng lực phản kích rất lớn, quân cầm khiên tuy chỉ có ba hàng, nhưng loại khiên mà hàng đầu tiên sử dụng phía dưới còn có gắn tiêm trùy, có thể đâm thủng khiên nặng bằng sắt, đủ sức chống đỡ sức tấn công của kỵ binh địch, tiền thủ xếp thành sáu hàng luân phiên bắn tên, địch kỵ rất khó mà tiến gần trong vòng năm mươi bước.

Vương Trấn Ác quát lớn: “Bắn tên!”.

Tên bắn phụt ra khỏi dây cung, làn mưa tên tàn nhẫn chụp xuống địch nhân, hàng tiền thủ cuối cùng bắn xong thì hàng đầu lại giương cung bắn tiếp đợt tên thứ hai.

Kỵ binh địch ào ào ngã xuống.

Bọn kỵ binh từ trên đồi phi xuống lâm vào cảnh khó khăn, xa trận của Hoang nhân đã chặn ngang đường bọn chúng, phía sau thì đồng bọn không ngừng ùn ùn chen lấn, lại bị trận mưa tên bắn đến rát cả mặt, có thể tưởng tượng tình huống thảm khốc và hỗn loạn đến mức nào.

Tiếng tù và thu quân ở mặt đông vang lên.

Vương Trấn Ác biết Mộ Dung Long thấy tình thế không ổn nên ra lệnh lui quân, y nào dám do dự, cuống bạo quát lớn: “Đánh trống!”.

“Tùng! Tùng! Tùng! Tùng!”.

Tiếng trống trận vang rền khắp ngọn đồi phía bắc.

Yến Phi và Hương Vũ Điền nghe thấy tiếng trống thì lập tức tinh thần phấn chấn như trút bỏ được gánh nặng.

Theo kế hoạch, tiếng trống vang lên thì Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam dẫn đầu năm ngàn Hoang nhân lập tức hành động, cùng với Hoang nhân ở xa trận công kích địch

nhân ở mé tây, khiến cho quân địch ở mé tây trận địa không thể hội hợp với đồng bọn ở mé đông, không có cách nào dập tắt vụ hương được.

Tiếng trống dồn dập gấp rút rồi đột nhiên dừng bật.

Lúc tiếng trống dừng, chính là lúc bọn họ tấn công.

Hương Vũ Điền giơ cao Thần hỏa phi nha (quạ lửa), mỉm cười: “Đến lúc rồi!”.

Yến Phi từ sớm đã đánh lửa, đến gần bốn mũi tên lửa, sau khi buộc dây dẫn hỏa dài khoảng một thước rồi châm lửa.

“Soẹt!”.

Thần hỏa phi nha từ tay Hương Vũ Điền bay vọt lên, trong làn khói mịt mù bắn ra vệt lửa mỹ lệ, nhắm dưới triền phất cánh tung bay.

Một trăm huynh đệ hai người một tổ đồng thời y theo cách mà làm, năm chục con Thần hỏa phi nha xuyên qua làn khói đậm đặc, vẽ ra năm chục vệt sáng trong sương khói, như một bức đồ án không ngừng biến hóa, bao trùm tất cả, lại chất chứa sức phá hoại.

Chỉ cần một con quạ lửa trong số bắn trúng mục tiêu, đủ có thể khiến cho Vụ Hương chìm trong biển lửa, đến lúc khói lửa mịt mù trời đất, Mộ Dung Long chắc biết không còn đường lui, chỉ còn duy nhất một sinh lộ tháo chạy về phía bắc, khi đó bọn chúng sẽ đụng phải năm ngàn tinh nhuệ Thác Bạt của Thôi Hoành.

Yến Phi lớn tiếng ra lệnh, chúng nhân nhất tề hò reo, từ vách núi leo trèo xuống, chém giết tới Vụ Hương.

Vương Trấn Ác chỉ nhìn hình thế bên địch là biết đối phương đã mất hết thanh thế, địch nhân hai bên theo bộ đội mặt đông như thủy triều chạy về phía phương hướng Vụ Hương.

Sau gò tây lại là tiếng chém giết rân trời, hiển thị bộ đội do Mộ Dung Chiến cùng Đồ Phụng Tam lãnh đạo đã y theo kế hoạch xuất kích khỏi chỗ ẩn mình, cắt chặn địch nhân muốn vòng qua Vụ Hương.

Vương Trấn Ác thấy cơ hội không thể bỏ mất, quát lớn: “Trống trận!”.

Tiếng trống trận đột nhiên lập tức vang vọng âm âm.

Đồng thời chiến sĩ Hoang nhân trong trận nhất tề hoan hô, hóa thủ thành công, lần lượt lên ngựa, một nửa do Trác Cuồng Sinh, Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt dẫn dắt, xông ra khỏi xa trận vượt gò mà đi, giáp kích địch nhân mặt tây.

Nhất thời tiếng vó ngựa long trời, chiến sĩ Hoang nhân đạp trên thi thể nhân mã phe địch, triển khai phản kích toàn diện.

oOo

Thác Bạt Khuê và Sở Vô Hạ sóng vai phi lên gò bằng cao nhất Nguyệt Khâu, vùng bình dã mặt đồng bát ngát lọt hết vào đáy mắt, Thái Hành Sơn xa tận chân trời tựa như đã trở thành chung kết của mặt đất.

Thác Bạt Khuê giờ roi ngựa chỉ đằng xa: “Đó là Liệp Lĩnh chỗ giấu quân của Mộ Dung Thùy, ta thật hy vọng có thể đứng bên cạnh y, nhìn phản ứng và vẻ mặt của y lúc y biết được bọn ta đã tiến quân đến Nguyệt Khâu.

Sở Vô Hạ hít một hơi trong lành, Tang Can hà từ hướng đông bắc rút về, chảy qua mặt bắc Nguyệt Khâu, đi về phía tây nam, hai bên bờ màu sắc xanh rờn, cảnh đẹp mặt đất hồi xuân, sinh cơ rừng rực.

Thác Bạt Khuê cảm thán: “Nếu để ta thọ thêm năm chục năm nữa, ta tất có thể nhất thống thiên hạ, cho dù phương Nam có Lưu Dụ quật khởi, trở thành tân triều chi chủ, vẫn không phải là đối thủ của Thác Bạt Khuê ta”.

Sở Vô Hạ không đáp lời.

Thác Bạt Khuê ngoái nhìn nàng, ngạc nhiên: “Vô Hạ tại sao không nói gì, không đồng ý với ta sao?”.

Sở Vô Hạ ôn nhu: “Tộc chủ đang hưng phấn, Vô Hạ nào dám phá húng của tộc chủ, lại không muốn nói lời trái lòng, chỉ còn nước không nói”.

Thác Bạt Khuê hiển nhiên tâm tình cực tốt, không nghĩ ngỗ ngược chút nào, cười khà khà: “Vô Hạ cứ nói thẳng đừng ngại, ta tuyệt sẽ không vì lời nói thật lòng của nàng mà không còn cao húng”.

Sở Vô Hạ nói: “Tôi chỉ hy vọng tộc chủ đừng khinh thị Lưu Dụ, gã đó quả là nhân kiệt, luôn luôn có thể sáng chế ra kỳ tích ở chốn cùng đường, người coi thường gã đều không có kết quả tốt”.

Thác Bạt Khuê cười thốt: “Vô Hạ có lẽ còn chưa biết ta đã từng kề vai tác chiến với Lưu Dụ, rất rành về gã, hiểu rõ tính cách và tài cán của gã hơn ai hết. Người khác có lẽ sẽ khinh thị gã mà phạm sai lầm, lại tuyệt không thể là Thác Bạt Khuê ta”.

Sở Vô Hạ ngạc nhiên: “Vậy tại sao tộc chủ đối với việc chinh phục phương Nam vẫn có lòng tin như vậy?”.

Thác Bạt Khuê ngửa nhìn bầu trời, thở phào một hơi hào tình tráng khí trong lòng, thần nhiên đáp: “Ta là nhìn thiên hạ đại thế, Bắc mạnh Nam yếu, từ xưa đã vậy, luận về nhân khẩu, nhân khẩu phương Bắc luôn nhiều hơn phương Nam. Cho nên Phù Kiền dốc sức khởi binh, có thể đạt tới trăm vạn binh hùng, còn Tạ Huyền chỉ có thể dùng tám vạn quân nghênh chiến ở Phì Thủy, do đó có thể thấy sự so bì nhân khẩu Nam Bắc”.

Sở Vô Hạ im lặng không nói gì, không có cách phản bác. Nhân khẩu là nhân tố trọng yếu nhất của kinh tế, nam canh tác, nữ thêu dệt, chính là hai cột trụ lớn của kinh tế. Thác Bạt Khuê từ mặt nhân khẩu nhiều ít đi so sánh mạnh yếu Nam Bắc là có lý.

Thác Bạt Khuê hiển nhiên rất có hứng đàm luận, nói tiếp: “Thứ đến là về mặt quân sự, bất kể là Thác Bạt Tiên Ti tộc bọn ta hay là Mộ Dung Tiên Ti tộc, ngay cả người Hồ Khương, người Đề và người Hung Nô, binh chủng đều dùng kỵ binh làm chính, sức chiến đấu mạnh, bất kể về sự tinh mật trong tổ chức, sự tinh nhuệ trên kỵ thuật, sự tinh minh về dò xét thám thính địch tình, đều hơn xa Hán nhân phương Nam, chỉ cần không có sai lầm của Phù Kiền, Hán nhân nào phải là đối thủ của bọn ta!”.

Sở Vô Hạ hỏi: “Vậy tại sao mãi cho đến ngày nay, Bắc phương vẫn chưa thể chinh phục được Nam phương?”.

Thác Bạt Khuê vui vẻ đáp: “Vô Hạ hỏi rất hay! Đây chính là vấn đề tay suy tư nhiều năm, chỉ có minh bạch nguyên nhân thất bại của tiền nhân, Thác Bạt Khuê ta mới có thể tránh phạm phải sai lầm đồng nhất, dẫn tới thất bại trong khi thành công đã với trong tầm tay”.

Sở Vô Hạ động dung: “Thì ra tộc chủ đã sớm dẫn đo vấn đề về mặt này, không phải là nhất thời hứng khởi, nói lời hào tráng”.

Thác Bạt Khuê ngạo nghễ: “Thác Bạt Khuê ta sao giống được hạng cuồng vọng vô tri đó. Muốn chinh phục phương Nam, trước tiên phải thống nhất phương Bắc, nếu ta có thể đánh tan Mộ Dung Thùy trận này, ta có lòng tin nội trong hai chục năm sẽ dẹp yên chư hùng phương Bắc, lại cho ta thời gian ba chục năm nữa, phương Nam cũng phải thần phục dưới gót sắt của ta. Với thể phách hiên giời của ta, sống tới bảy chục tuổi cũng không kỳ lạ gì, cho nên ta tuyệt không phải khẩu xuất cuồng ngôn, mà là căn cứ theo tình huống hiện thực mà suy đoán ra”.

Sở Vô Hạ không hiểu: “Tại sao chinh phục phương Nam cần tới ba chục năm?”.

Thác Bạt Khuê đáp: “Dùng vũ lực thống nhất phương Bắc không phải là chuyện khó, ta có lòng tin hết mình có thể làm được. Nhưng tiếp đó là làm sao để thống trị phương Bắc mới là chỗ khốn khó, nếu không ta chỉ là một Phù Kiên khác, chiến bại Phì Thủy, để quốc lập tức tan tành, đây chính đã tỏ lộ Phù Kiên chưa giải quyết được vấn đề trị quốc”.

Sở Vô Hạ lòng hiếu kỳ nổi lên, nhin không được hỏi: “Phù Kiên thật ra đã có vấn đề ở chỗ nào?”.

Thác Bạt Khuê thần sắc biến thành nghiêm trọng, chậm chậm thốt: “Nói cho cùng, bất kể là Thạch Lạc hay là Phù Kiên, đều bại ở chỗ chưa thể lo toan được quan hệ dân tộc. Vấn đề này dính líu tới hai mặt, đầu tiên là dùng một tộc đi thống trị nhiều dân tộc bao gồm cả Hán nhân lẫn Hồ nhân, sự dung hòa dân tộc nào phải chuyện một sớm một chiều có thể giải quyết được, vấn đề xảy ra khắp nơi đâu phải chỉ một”.

Ngung một chút lại nói: “Thứ đến là thống nhất không thể từ huyết thống mà phải xem mức độ cao thấp của văn hóa, văn hóa càng cao thì càng biết hiểu thuật trị quốc, mà muốn thống nhất các tộc, cần phải trước hết thống nhất văn hóa, cứ như chỉ có quân lực lớn mạnh nhất mới có thể chinh phục bốn phương, trị quốc cũng như vậy, chỉ có văn hóa tối cao mới có năng lực duy trì quốc gia đi đến nhất thống”.

Sở Vô Hạ nói: “Lời này của tộc chủ thật khiến người ta sực tỉnh, nhưng Phù Kiên cũng không phải đã dốc sức thúc đẩy Hán hóa đó sao? Y lại vẫn thất bại cáo chung”.

Thác Bạt Khuê hân hoan thốt: “Lời nói của Vô Hạ xảo hợp đã hồi đáp vấn đề tại sao ta nghĩ cần ba chục năm mới có thể thu phục phương Nam. Thống nhất và dung hợp văn hóa không phải là chuyện đùng tới là được, Phù Kiên chính vì nôn nóng vội vàng đi tới, thời cơ còn chưa chín mùi đã xua quân Nam hạ, dẫn tới thất bại uống phí công sức, Thác Bạt Khuê ta sao có thể lần theo lối mòn của y cho được?”.

Lại nói: “Ta sở dĩ chọn Lạc Dương làm quốc đô tương lai, chính là vì lợi ích cao xa thống nhất thiên hạ. Bởi Lạc Dương là trung tâm văn hóa Bắc phương ngoài Trường An, là cố đô của Đông Hán, Ngụy, Tấn, mà Hán nhân phương Bắc nhận miếu không nhận thần, hễ có ai có thể lập đô ở vùng núi Tung sông Lạc, người đó liền là sở tại của văn hóa chính thống”.

Sở Vô Hạ tâm phục: “Tộc chủ không những có chí thống nhất thiên hạ, còn có năng lực thống nhất thiên hạ, cho nên có đại kế hồng đồ như vậy”.

Thác Bạt Khuê ngoài nhìn xuống Nguyệt Khâu, gò đôi nhấp nhô trên bình nguyên đã có chiến sĩ phe mình hùng cứ, bảo vệ trấn thủ các địa điểm chiến lược, an doanh lập trại, công sự binh đã bắt đầu đào hào, hòng trong thời gian ngắn nhất kiến lập trận địa có sức phòng ngự vững mạnh.

Đội xe la không ngừng kéo đến từ Bình Thành, vận chuyển lương thảo vật tư trong Bình Thành, phong cảnh hoành tráng.

Thác Bạt Khuê thở dài thườn thượt: “Trận chiến giữa Mộ Dung Long với huynh đệ Yến Phi của ta chắc đã thắng bại phân minh rồi”.

Sở Vô Hạ lòng mình bạch Thác Bạt Khuê sở dĩ đột nhiên nói đến hồng đồ đại kế trong tương lai, chính là vì trong đầu y đang treo giắt thành bại của Hoang nhân, mà tưởng tượng tới tương lai chính là phương pháp giảm nhẹ ưu lo trong lòng. Thác Bạt Khuê quày ngựa: “Bọn ta về đi!”.

oOo

Chiến trường thi thố trải khắp nơi, làm cho người ta bất nhẫn không dám nhìn.

Trận chiến này Hoang nhân toàn thắng, giết cả hai vạn địch quân, bị thương chỉ có hai ngàn hơn, có thể thấy chiến huống kịch liệt tới cỡ nào.

Liên quân Hoang nhân và Thác Bạt tộc chết trận hơn ngàn, trọng thương chỉ mấy trăm, số lượng tử thương so với địch nhân thật không đáng bì.

Bọn họ còn đoạt được số lượng lớn binh khí cung tên và lương thực của Long Thành quân đoàn, còn bắt được năm ngàn chiến mã, thành quả to tát.

Dưới sự chỉ huy của Thôi Hoành và Vương Trấn Ác, liên quân đang thu thập tàn cục chiến trận để lại, một mặt an táng tử sĩ, đồng thời trị liệu cho thương binh.

Bọn Yến Phi, Hương Vũ Điền, Trác Cuồng Sinh, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt, Bàng Nghĩa đứng trên đồi cao, quan sát tình huống bốn bề.

Điều Mãnh lúc này quất ngựa lên đến đỉnh đồi, ấn bàn đạp nhảy xuống ngựa, lớn tiếng: “Không thấy thi thể Mộ Dung Long, e rằng tiểu tử đó đã chạy thoát”.

Hồng Tử Xuân gật đầu: “Chắc đã chạy thoát, có người thấy hắn có mấy chục thân binh bảo vệ chạy về hướng bắc”.

Trác Cuồng Sinh vuốt râu: “Mộ Dung Long đem tin toàn quân bị diệt về cho cha hắn, cha hắn sẽ có phản ứng gì đây?”.

Cơ Biệt thở dài: “Chuyện đó có trời mới biết”.

Mọi người đều muốn cười, lại cười không nổi. Chiến tranh là ác sự tàn nhẫn xem ai bị thương nặng hơn, phe bại đã thê thảm, phe thắng cũng không tốt đẹp gì.

Điều Mãnh nói: “Thôi bảo chủ kêu tôi đến hỏi các vị đại ca xử trí đám tù binh và thương binh làm sao?”.

Mọi người đưa mắt nhìn sang Yến Phi, xem quyết định của chàng.

Yến Phi không khỏi nghĩ tới thủ đoạn tàn nhẫn của Thác Bạt Khuê xử lý tù binh địch ở Tham Hợp pha, thầm thở dài một hơi: “Kể có thể đi đứng được, cứ để bọn họ đi, bọn ta cần phải đối đãi đàng hoàng đối với kẻ trọng thương phe địch”.

Trác Cuồng Sinh đề nghị: “Ngày mai đội xe lừa ngựa vận chuyển lương thảo vật tư của Hồ Lôì Phương sẽ tới nơi, có thể để gã sau khi bỏ lương thảo, chở tất cả những tù binh bị thương nặng về Thôi gia bảo chữa trị, sau khi thuyền giảm thì thả cho bọn họ đi”.

Cơ Biệt gật đầu: “Đó là biện pháp tốt nhất”.

Điều Mãnh nhảy lên ngựa, lãnh mệnh ra đi.

Trác Cuồng Sinh nói: “Bọn ta phải đợi Hồ Lôì Phương đến rồi mới có thể khởi hành, e phải lưu lại đây hai ngày, cũng có thể nghỉ ngơi cho khỏe, khôi phục lại nguyên khí”.

Cơ Biệt dõi nhìn bốn phía, cười khò: “Thật không muốn ở lại địa phương quý sứ này”.

Mọi người đều đồng cảm.

Yến Phi thốt: “Ta phải đi trước một bước thông báo cho Thác Bạt Khuê, Hướng huỳnh có cùng đi với ta chứ?”.

Hướng Vũ Điền đáp: “Người muốn bỏ rơi ta cũng đâu được”.

Trác Cuồng Sinh thốt: “Thật ghen tị với các người, nói đi là đi, bỏ vũng bùn này cho bọn ta”.

Bàng Nghĩa nói: “Người cũng có thể cùng lên được với bọn tiểu Phi mà, ai dám cản trở người?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Ta nào phải là kẻ không biết nghĩa khí giang hồ như vậy? Hơn nữa ta tự nhủ chạy không lại hai tên tiểu tử bọn họ, sợ làm chậm hành trình của bọn họ”.

Hồng Tử Xuân ngạc nhiên: “Thì ra người đã biết tự lượng, cũng biết nghĩ cho người ta”.

Trác Cuồng Sinh thở dài: “Ta không có tâm tình nói chuyện cười với người. Thật không hiểu mình tại sao trước đây ở Biên Hoang Tập đại chiến liên miên lại chưa từng có cảm giác chán ngán chiến tranh như giờ phút này? Thật cổ quái”.

Hương Vũ Điền điềm đậm thốt: “Bối chiến tranh ở Biên Hoang Tập trước đây đều là chiến đấu để bảo vệ Biên Hoang Tập, tính chất bất đồng với trận chiến hôm nay, mà chiến tranh chính là trò chơi xem ai có thể chịu đựng được. Ngủ ngon một đêm, cảm giác của người ngày mai sẽ khác”.

Tiếp đó nói với Yến Phi: “Khởi hành đi!”.

Yến Phi thốt: “Tất cả y theo kế mà làm, cẩn thận coi chừng Mộ Dung Thùy phái người phục kích các người, y là kẻ kiên cường, tuyệt sẽ không bị trận thua này dao động, mà trong tay y vẫn còn đủ thực lực có thể phản kích bọn ta”.

Nói xong cùng Hương Vũ Điền phóng xuống triền đồi, lướt như bay đi.

- o O o -